

indlade mig paa at svare derpaa; dog turde det maatte være mig tilladt at sige, at fordi der kommer et Lovforslag med et vist Navn, derfor er det ikke sagt, at Lovforslaget er godt; der skal nemlig Andet til end Navnet, for at det kan due. Naar det ærede 4de Medlem flere Gange har nævnt Sindsyge-Loven som Bevis for, at Regjeringens Lovforslag være gode og brugelige, og at der ikke var Noget i Veien for at faae Noget ud af dem, naar blot Folkethinget vilde forhandle, og at, da dette Lovforslag var godt, maatte ogsaa andre Lovforslag være gode — saa er det en dristig Slutning. Thi fordi dette Forslag er godt, kunne alle de andre Lovforslag være gode eller slette, de komme slet ikke hinanden noget ved, aldeles ikke. Nei, det at SindsygeLoven kunde blive vedtaget i begge Thingene, fortæller noget ganske Andet. Det fortæller nemlig dette, at naar Lovforslag imødekomme en tilstedeværende Trang og imødekomme Befolkningens Duffer, saa er der Grøde i Lovforslagene, saa ville de ogsaa bære Frugter og blive til endelige Love og til gode Love. Men naar Lovforslagene visne, saa er det, fordi de ikke mødes med en tilstedeværende Trang eller Duffer fra Befolkningens Side. Det ærede Medlem kunde for Resten, naar han talte derom, have hentet et andet Exempel ogsaa fra SindsygeVæsenets Omraade. Thi vi havde som bekendt en anden Lov om SindsygeVæsenet for her sidste Aar, som der ogsaa var Trang til; der blev nedsat et Udvalg, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, og jeg kan sige, at vi arbejdede fra begge Sider med god Villie for at faae Noget ud deraf; vi strakte os saa langt som muligt fra begge Sider, fordi vi følte, at der var Trang til denne Lov, og jeg havde Haab om, at denne Lov vilde gaa igjennem i begge Thingene. Vore Bestræbelser kronedes for saa vidt med Held, som vi bleve enige om en Lov ved at forandre nogle Hovedbestemmelser. Det ærede Medlem har siden engang sagt, at dette Forslag var strandet i Lands-thinget paa Grund af manglende Oplysninger, men det er ikke Tilfældet, vi manglede ingen Oplysninger. Saa blev Sagen ansat til Conference med vedkommende Minister, men han satte sig meget afgjort mod alle de forandrede Hovedbestemmelser. Saa faldt den Forhandling væk fra 13de Februar til Samlingens Slutning, og dette Lovforslag er ikke senere bleven fremlagt. Det er et Exempel, hentet fra selve SindsygeVæsenets Omraade, paa, hvad Grunden er til, at Lovforslagene visne.

Derjom det maatte være mig tilladt endnu at sige et Par Ord, vil jeg sige, at

det, som der altsaa væsentligst ligger Thingene imellem med Hensyn til Toldsagen, er For- dringen om en Nedgang med Krigsskattens Beløb. At denne Fordring er berettiget, synes jeg er soleklart. Jeg finder det uret- færdigt, at denne Krigsskat bibeholdes nu 20 Aar efter Krigen, under Forhold, da Statskassen er i en Tilstand, der skal ledes om at finde Mage til. Jeg skal minde om, at dens Supplement, Indkomstskatten, faldt snart bort. Indkomstskatten sammen med Krigsskatten kunde der være nogen Retfærdighed i, men at lade Indkomstskatten for de mere Velhavende falde væk og be- holde Krigsskatten, som væsentlig rammer Smaamænd, er uretfærdigt. Jeg talte for lidt siden om Navne: Krigsskatten svarer godt til sit Navn, den er ikke andet end en midlertidig Lov. Det er det væsentligste Punkt, der ligger Thingene imellem. Det ærede Medlem kom forleden med en Be- mærkning, jeg ogsaa kunde have lyst til at imødegaa, og det var den, at vi ikke kunde taale en Nedsættelse med Krigsskattens Beløb. Saa gjorde han en Beregning, hvormed han vilde bevise, at vi ikke kunde taale det; men han talte kun om Kasseoverskuddet, og saa ikke paa, at vi i samme Tid og navnlig i den senere Tid saa grumme væsentlig har formeret vort Bo. Jeg skal minde om, hvorledes det ærede Medlem for Veile Amts Den Valgfreds (Berg) berovre i det andet Thing har viist, at der er en Formuefremgang i de sidste 10 Aar fra 1ste April 1873 til 1ste April 1883 paa 86½ Mill. Kr. Naar vi paa den ene Side have Statsgælden, paa den anden Side Aktiverne, derunder Jernbanerne med det Beløb, hvorfor de ere førte til Bogs, er der en Formuefremgang af 86½ Million. Jeg skal minde om, hvorledes det samme ærede Medlem har bevist, at der er betalt kontant af Statskassen 86½ Million Kr. til Jernbanerne i det nævnte Tidrum. Naar det ærede Medlem forleden Dag hentedede en Signelse fra det private Liv med Hensyn til den Slags Ting, vil jeg endnu tage en Signelse og sige: Det vilde være en underlig Privatmand, der vilde gjøre Fordring paa, at de Udgifter, som han havde havt til Ny- bygninger eller andre større Ting, som i Fremtiden kunne give Indtægt, skulde kunne dækkes af det aarlige Overskud. Den Mand, der vilde gjøre en sliq Fordring, vilde man synes meget underlig om. I lige Maade er det ogsaa med Kommuner. Naar en Kommune beslutter et større Anlæg, der kan blive rentebærende ud i Fremtiden, gjør man ikke Regning paa, at Udgifterne dertil skulle kunne paalignes Beboerne i de samme Aar, hvori Udgifterne skulle udredes, men man